

Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 06 : De Circe

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[66-67\] : De Circe](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VI, 06 : De Circe](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 07 : De Circe](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 06 : De Circe](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia* Francfort, 1581 - VI, 06 : De Circe, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 09/12/2025 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5981>

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 569-577

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses[Circé](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

gesq; cōtempserit, difficillimè postea à sceleribus coerceatur: cum mos, diuturnaque consuetudo natura postea fiat assuetis hominibus. Neque aliud sanè labyrinthi viarum inexplicabilis circuitio significare voluit, nisi illum qui semel illegitimis se deditisset, sine summa difficultate se explicare postea nō posse ante extremum vitæ diem, aut sine summo Dædali ingeniosi admonitoris artificio. ac de Pasiphae ita breuiter nunc de Circe dicamus.

De Circe.

CAP. VI.

CIRCE, vt scripsit Hesiodus in Theogonia, Solis & Perseidis Oceani dicitur fuisse filia in his carminibus:

Ἡ ἑλίοιο δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴν ἠ' καενίην
παρθένον Κίρκην τε καὶ Αἴητιν βασιλῆα.
*Soli indefesso peperit Perseis at olim
Æetam regem & Circe, clarissima natos.*

Homerus tamen in lib. κ. Odysseæ illum Solis & Perseis filiam, at non Perseidis inquit in his carminibus:

Αἰεΐδω δ' ἐν νῆσον ἀφικέμεθ'· ἴδω δ' ἴναυε
Κίρκην ἰὺ πλόκαμος, δ' ἔνθ' οὖος αὐδ' ἤεσσε,
αὐτοκασσέγγητι δ' ἄλοφρονος Αἴητας.
ἄμφορ δ' ἐκ γυγάτιω φαισι μέρουσι Ἡ' ἑλίοιο
μήτερος ἐκ παρθένου, τὰ δ' ἠ' καενὸς τέκε παῖδες.
*Venerimus Æetæ posthac ad littora terra:
Hanc Circe caluisse grauis Dea dicitur, illa
Prudentis soror Æetæ fuit: ortus Vterq;
Semine de Solis natidi narratur, & illi
Occano Perse mater fuit edita magno.*

Alij crediderunt Hecates, alij Æetæ fuisse filiam, at non sororem. Alij contrà Asteropes & Hyperionis filiam tradiderunt, sicuti testatur Orpheus in Argonauticis: cuius miram fuisse pulchritudinem inquit, cum splendoris radij ex illius capite omnicarent, vt patet ex his:

Κίρκη ὁμογενὴς μεγαλόφρονος Αἴητιος,
Ἡ' ἑλίου θυγάτηρ· Κίρκην δ' ἐὶ κικλήσκουσι
μήτερ' Ἀστειόπην καὶ Τελιφαιῆς τ' ὑπέρβιον.
ἦ μάλα δ' οὖος ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες
θάμβιον εἰσορέοντες. ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἰδύρα
πυρσῶς ἀκτίνεσσιν ἀλίσκῃσι ἠώρηντο.

εἰς ἃ δὲ καὶ πρὸς αὐτὰς φλογεῖ.

*Ætæ affinis, coniunctæque sanguine, Solis
Filia, quam proprio dixerunt nomine Circen;
Asteropæque parens, Hyperionique est anus, illa
Velox occurrit naui, cunctis aspicientes
Pertinuere Viri: flammæque simillimus ardor
Crimibus auratis illi affuit, igne decora
Splendebat facies, superisq̃ue simillima Diu.*

At Dionysius Milesius libro primo Argonauticorū scriptum reliquit hanc Hecates Persei & Ætæ filiam fuisse: nam Persea & Ætæ filios Solis fuisse inquit, quorum Ætæ Colchis & Mæoticis; at Perseus Tauricæ regioni imperauit, duxitque uxorem quandam ex indigenis, quæ Hecate dicebatur. Fuerunt qui dixerint Perseam e nymphâ quadam indigenâ Hecaten viraginem suscepisse venationibus magnopere deditam, quæ primâ omnium lætiferas radices inuenit, peritissimæque fuit conficiendorū venenorum, ac medicamentorum, quæ in hospitibus experiebatur: quippe cū patrem etiam suum venenis sustulerit. Hanc primam vim aconiti obseruasse tradunt, & verbenas etiam inter veneficas herbas reperisse. Hanc ablegatam in Colchorum regionē Ætæ patris nupsisse inquit, e quo nata est Circe & Medea. Verū cū Circe facta esset senior, vel matrem ipsam, veneficiorū peritia superauit: quippe quæ multa ab ipsa matre didicisset, pluraque ipsa experiens quotidie excogitasset. Dionysiodorus illam etate iam matura Sarmatarum regi nupsisse inquit, quo paulo post venenis extincto ipsa regno sola potita adeo crudeliter subiectos populos tractasse dicitur, vt regno pulsâ cum parua mulierum manu in Italiam fugere compulsa sit, & in promontorio, quod ab ipsa postea Circæum dictum fuit, cōfederit. Scriptum reliquit Herodianus lib. 5. vniuersæ historiæ Circen à patre Sole fuisse in Hesperiam in curru deportatam, atque in insula iuxta Tyrreniam in mari Siculo posita consedisse, quæ ab illa postea Circæa dicta fuit: quam sententiam secutus Apollonius Rhodius ita scripsit in lib. 3. Argonaut.

ἥδε γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἄρμασιν ἠ' ἐλίοιο
δινύσκει, ὅτ' ἐμὴν κατεγύητ' ἐκ δόμου
κίρκην ἑσπερίης αἰσώχουτος· ἐκ δ' ἐκ δόμου
ἄκτις ἡ πῆρε τυροκίδος, ἐν δ' ἐταρῶν πύρ

ἦν δ' αὖτε πολλὰ πόλιν ἀπὸ πρὸς Κολχίδος αἶψα.

Esse puto notum curru quod Solis in alto

Est ablata soror patri, quo tempore Circe

Hesperia accessit longa confinia terra,

Idemque solam Tyrrhenorum concessimus, atque

Nunc quoque longe habitat patri à Colchida arvis.

Alij duas fuisse Circes memorant, atq; ambarum res gestas ad unam detulerunt. Vocata fuit Æxa Circe ab Æxa insula Phasgi fluvio propinqua in Colchica regione: quam tamen insulam nonnulli esse in freto Siculo crediderunt. Apollonius Rhodius lib. 4. Argonauticorum, Æxam insulam in Italia apud Tyrrhenorum agrum esse scribit in his:

καρπαλίμως δ' ἰσθμὸν δὲ ἰξ' ἀλὲς οἴμας ἤλαστο

ἀνὰ πῆλιν ἀκτὰς τυρολίωδες αἰσχροδόντας

ἦν δ' Αἰαίης λιμένας κλυτὸν ἔκ δ' ἄρα νῆος

πῆματ' ἐπ' ἠϊόνων χεῖρας ἔβη βάλαν. ἰνὰ δ' αὖ κίρκην

ἴδρον ἄλδρ νοτίθασι κάρη ἐπιφαιδρῶν ἔστα.

Inde citò fluitans perlabitur vincta carina.

Aspersione apparent Tyrrhena litora terra:

Æxæque petunt portum: de puppe rudentes

In litum iaciunt. hic Circe aspiciunt, quæ

Arte comas madidas ornabat ab aquore aprica.

Hæc ancillas quatuor dicitur habuisse, quarum opera in conficiendis veneficijs, & in legendis herbis, herbarumque floribus utebatur, ut scripsit Paulanias in prioribus Eliacis. at Ouid. lib. 14. Metamorph. Nereidas & nymphas eo fungi officio scripsit his carminibus:

Nereides, Nymphaeque simul, quæ veller a motu

Nulla trahunt digitis, nec fila sequentia ducunt,

Gramina disponunt: sparsæque sine ordine flores

Secernunt calathis, variisque coloribus herbas,

Ipsa quod hæc faciunt opus exigit: ipsa quis usus,

Quæque sit in folio, quæ sit concordia missi

Nunt, & advertens pensæ examinat herbas.

Utebatur & in otacille carne in veneficijs, sed in amatorijs præcipue, quam fabulatur fuisse Suadelæ filiam: quæ cum Iovem pharmacis in sui desiderium attrahere conaretur, à Iunone in auem sui nominis mutata est: nam iynx vocata est à Græcis. Hæc homines in varia brutorum genere vertere solita

dicitur per vires collectarum herbarum: de qua ita scripsit Virgilius libro septimo:

*Hinc exaudiri gemitus, iraq̃, leonum
Vinclarecitantum, ac fera sub nocte rudentum;
Setigerique sues, atq̃, in praesepibus Ursi
Sanire, ac forma magnorum ululare luporum.
Quos hominum ex facie Dea sana potentibus herbu
Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.*

Quos cibos ijs daret Circe, quos in eas formas vertere cupiebat, significavit Lycophron his carminibus:

*πῶς δὲ θηρόπλαστον ἢ παύσαται
δράκωνας ἢ γυνῶνας ἀλφίτῳ, θρόνα,
καὶ κῆρυκιν ἢ ὁμορφῶν· οἱ δὲ δῖοι μύθοι
εἰσὶν ἡ ἀπαρτὶς σφαιρῶν πορρῶδες,
γῆρας τε χιλῶν συμμικγμένα πρηνῶς,
καὶ σίμφυλα βρώχεσσιν, ἀλλὰ τὴν βλάστη
μῶλυ σπῶσέ φησιν, καὶ κτάρτοι φανῶντες
κονακρίαντες τρικίφπλος φησὶν εἰς θεῶν.
Quam non ferarum sigulam intuebitur
Dracana subiget & farinū hordea,
Fatumq̃, vertet in feras; miscelli at hi
Querentur infortunium facti sues,
Edentq̃, acinos & uia hara inclusi. Sed hunc
Radix ab ipso subtrahet periculo
Vocata moly: liberabit hunc triceps
Nonacrites & ius, & Cearnus Deus.*

Hæc ita scripsit Ovidius in lib. 14.

*Nec mora: misceri tosti subet hordea grani,
Mellaq̃, vimq̃, meri, cum lacte coagula passio:
Quiq̃, sub hac lateant furtim dulcedine succos
Adycit, accipimus sacra data pocula dextra.*

Nam cum cibos hos illis pottexisset, poculo hausto ac virga quadam tacti cum quibusdam magicis verbis subito in feras vertebantur. ita Vlyssis socios versos esse scripsit Homerus in libro x. Odysseæ, cum tamen Vlysses vertere nequiverit, qui antidotum radicem moly aduersus veneficia à Mercurio acceperat. Sunt enim veneficiorum remedia credita, moly, stella marinus piscis, lapillus laspis, thaminus, salix, pulicaria, aliaque multa plantarum, lapillorum, animaliumq̃ genera. Hæc cum

Vlysses

Vlyffe versata Agrium ac Latinum peperisse ex eo dicitur, ut in his ait Hesiodus in Theogonia:

Κίρκη δ' ἢ ἑλὶν ἐν γάτρῃ τ' ἐπὶ Ἰονίῳ
 τί κ' ἴν' οὐδ' ὅστις ποταλάσιν φρονέειν φιλότῃ
 Ἀγρίον, ἢ δ' ἢ Λατῖνον ἀμύμονά τι κρατερὸν τε.
Filia solis ad hunc Hyperionis edit Vlyss
In Italia thoro Circe duo pignora: dicitur alter
Agrium, aut alium prisca dixere Latinum.

Habuit Telegonum etiam filium Circe ex eodem Vlyffe, & Autonem à quo Aufonia dicta est, & Caliphonem. verumtamen si ridiculum est, ut ait Zezes hist. 16. chil. 5. quòd cum Vlyffenum annum versata tres filios pepererit, quanto magis abhorret à veritate ut quinque genuerit? dicitur præterea Marsus, à quo Marti populi vocati sunt, & Romanus, filij fuisse eiusdem Circes. Memoriae prodidit Strabo lib. 9. Circes mortuæ sepulchrum in altera Pharmacusanū insularum, quæ non procul distant à Salamine, erectum fuisse. Atq; de Circe summatim hæc dicta sunt: nunc quid per hanc senserint antiqui, perquiramus.

¶ Circe Solis & Perseidis filix Oceani fuit filia, vel Hyperionis & Asteropes, ut alijs magis placuit, quia ex humore & calore Solis omnia nascuntur. Dicitur enim Circe à miscendo, quia in generatione necesse est ut hæc, quæ vocantur elementa, misceantur, quod non nisi per motum Solis fieri potest. Est enim Perseis vel Perse Oceani humor, qui vel materix vel feminæ vicem obtinet: Sol artifex aut mas, qui autor est formæ in generatione rerum naturalium: quare generatio & cōmissio illa quæ fit in generatione naturalium corporum, meritò Circe, & Solis ac filix Oceani filia dicta fuit. Habuit quatuor ancillas, quæ flores & herbas ad veneficia colligebant, quæ quidem sunt quatuor elementa, omnium motuum naturam nobis pro suis viribus ministrantia. Credita est hæc Circe esse immortalis, quia perpetua sit elementorum inter se generatio & corruptio. Hanc crediderunt antiqui homines in diuersa animalium genera commutare, quoniam ex vnius corruptione nunquam eiusdem formæ aliud nascitur, sed longè ab eo diuersum: putaruntq; illam Æzæam insulam habitasse, ob morbos & querelas animalium, quæ paulatim deficiente vi compositorum diuersis molestijs afficiuntur. nam, æ, æ, heu, heu, si-

gnificat. Hæc cum omnes reliquos homines in beluas cōmī-
tarit, Vlyſſem tamen mutare non potuit, quia Deorū immor-
talium munere, quò minis id pateretur, erat cōmunitus. Quo
enim pacto diuina & immortalis existens anima Dei optimi
beneficio vel Solis, vel vlla vi naturæ poterit corrumpi aut quo
pacto diuina ratione cōmunita poterit in beluam commu-
tan? poſſunt id quidem pati animæ comites, elementa ſcilicet,
quæ ſunt in corpore immortali animæ annexa & coniuncta,
at anima ipſa nullo pacto poteſt, cum diuinæ naturæ ſit à Deo
procreata. Per hæc igitur immortalē eſſe animam, vt ego qui-
dem ſentio, ſignificarunt: quamuis corpus & multis morbis,
& corruptioni deniq; ſit ſubiectum. Cum verò Circe miſtio ſit,
vt dictum eſt, in rebus naturalibus propter motum Solis, iu-
re tot res per veneficia dicitur feciſſe, Lunam de cœlo deduxiſ-
ſe, ſtituiſſe flumina, arbores ac ſegetes aliò trāſtulſiſſe, quæ paſſim
ſcribuntur à poetis. nam cum vapores plurimi exurgunt, quis
nō videt Lunam aliquando vel ad medium menſem occultari,
aliquando propter penuriam imbrium vel fontes ipſos areſce-
re, neq; ex ijs flumina deſluere. atque accidit propter humoris
penuriam aliquando, vt ibi ſegetes nullæ ſint, vbi fertiliffimæ
eſſe conſueuerunt: ibique ſint vberiores, vbi nullę fuerunt an-
tea, aut contrā iſtud cecidit propter humoris copiam. neq; hoc
ſanè vlla alia ſit ratione, niſi viciffitudine naturæ, quæ nalcitur
è commiſſione elementorum, ſicut illud magis aut minis ſit.
Atque hæc quidem ſunt quæ ſub hac Circes fabula ad phyſi-
cam rationem ſpectantia continebantur, vt ego quidem ſen-
tio, quæ tamen omnia ad Chemicā ſcientiam nonnulli dedu-
cere conantur, cum eius rei gratia, at non vel phyſicæ vel mo-
rum institutionis hæc ficta ab antiquis contendunt. Sed vt hos
prætermittam, tam ingenioli fuerunt fabularum artifices an-
tiqui, quæ à poetis celebratæ ſunt, vt non res phyſicas tantum
ſub earum nōnullis complexi fuerint, ſed etiam in vniuerſam
humanam vitam vtiliſſima præcepta tradiderint. Atqui mul-
tiplices fuerunt cauſæ, quibus compulſi ſint antiqui ad fabulas
conſingendas: primū quòd multa paucis verbis complecte-
bantur: deinde quòd vtilis eſſent & accommodatæ memo-
riæ ob artificioſam ſeriem hiftoriæ, tum quòd eſſent ſuauis
ob delectationem propter mirabilitatem rerum excogitata-
rum. quibus accedebat quòd odioſum videbatur humanæ,
aut

NB

Circe antiq. tot fab.
as ſingulabat

aut etiam magis siquid in esset diuinæ naturæ, sua arcana cuius patefacere, quæ sub fabularum tentorijs figmentisque delitescerent. Nam ut vinum in malè affectis vasis corrumpitur, neque pristinam transmittit ad bibentes suauitatem, ita res diuinæ aut philosophicæ cum vulgo communicatæ corrumpuntur, cum per tempora ad magis tudes profectæ in manus tradantur. Huc accedit quod cognitio rerum maximarum cum maximo artificio sub fabulosis corticibus occultata ita magis integra conseruatur, & ad posteros transmittitur. nam cum methodus ita diligentius seruaretur, neque posset sine multa difficultate variari, sic facilius percipiebantur ea quæ de philosophia essent tradita: quare etiam efficiebatur ut varia ingenia, quasi opiparo variorum ferculorum apparatu, illa varietate rerum tenerentur. Age verò paucis ea quæ sub hac fabula continentur ad mores informandos spectantia percurramus. Circe Solis & Perseidis filia Oceani filia fuisse dicitur, quia libido ex humore & calore fit in animalibus. Hæc cum naturalis sit titillatio ad voluptates excitans, si nobis dominetur, beluarum vitia in animis nostris imprimit, facitq; cum siderum aspectu, & cum illis conspirat, quorum alia ad Venerem & ad comestiones, alia ad iram, crudelitatem, improbitatemq; omnem nos alliciunt: idcirco si his cupiditatibus aliquis paruerit, eum fabulantur in aliquam formam beluæ à Circe fuisse conuersum per beneficia, cum illa vel astra de cœlo deducere possit: quoniam non sine aliqua siderum vi naturalis est in nobis, vel ad hanc, vel ad illam turpitudinem propensio, ad quæ facile delabimur, nisi nobis diuina clementia opem tulerit, neq; labi patiat, quod per munus Vlyssi à Mercurio datum intelligitur, atq; in his innuit Virg. lib. 7.

Quæ ne monstra paterentur talia Troes

Delati in portus, neu litora dira subirent,

Neptunus ventis implens vela secundis,

Atque fugam dedit, & præter cæda feruida vexit.

Pro flagitiorum igitur natura, ad quæ quisque erat propensus, in varias animalium brutorum formas vertebatur. nam libidinosi, sues: iracundi, leones aut ursi fiebant: & reliqui eodem pacto. Quod verò harum rerum causa fabulæ fingerentur, patefaciunt illa quæ scripta sunt ab Homero de Vlysse. nam eum inter Phæacum delicias inseruit: cur in Lotophagorum regione multos socios illius gustato fructu suauissima-

Ethica

Virg.

rum arborum reditus & patriæ oblitus fecit? quia multi ubi deliciarum voluptatumq; facultas conceditur, illam apud Euripidem Cyclopi ita clamantis sententiam semper habent in animo, si proferte pudeat:

ἄ γ' ὦ ἐτὶ νῦν πλεῖστοι μοι, θεοὶ δ' ἔ-
κχι τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇ δ' αἰμόνῳ.
ὥς τ' ἄ πιν' γὰρ καὶ φαγ' ἐν τοῦ φ' ἡμέραν,
καὶ οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι,
λυπ' ἐν δ' αἰμὴν αὐτόν. οἱ δ' ἐ τοῦ νόμου
ἴθις το, ποικίλοισι ἀνθρώπων βίον,
κλαίειν ἄνωγα. τίδ' ἡμῖν ψυχὴν ἐγὼ
οὐ πάρομαι ἐρῶν ἔν.

Non Vlli ones malo, nisi mihi, haud Deū:

Et damoni huic Vntri Deorum maximo.

Hic Iupiter, lex hic diebus singulis

Bibendi, edendiq; est Viris prudentibus,

Morori & pellendi. at illi, qui Viris

Leges dedere, iugeant diu licet.

Cessabo nunquam ego mihi concedere

Incunda, lata, dulcia.

Alij sunt ad voluptates quidem difficiles, neque illis supra modum delectantur, qui tamen siquid aduersi contigerit, continuo infringuntur, animoque ita sunt demisso, ut neque inter viuos quidem se interesse sentiant. Idcirco siqui socij Vlyssis erepti sunt voluptatibus, illi inter grauissima pericula perierunt, cum alij à Cyclope vorati sint, alij à Læstrygonibus, alij à Scylla voracissimo monstro absorpti. Alij cum neq; vi deliciarum, neque periculorum magnitudine victi fuissent, ob avaritiam in multas difficultates se intruserunt: cum vitem ventorum plenum ab Æolo inclusorum clam dormiente Vlyssē soluisent. alij potius ambitione, quam vel avaritia, vel omnibus prædictis difficultatibus erant consternandi, nisi Vlyssis prudentia fuissent aures omnibus obturatæ aduersus Sirenū cātus. Verum ad hæc omnia periculorum vel voluptatum genera inuictus persistit Vlysses, eximieque constantiæ & fortitudinis sue dedit experimentum. Nihil autem horum superauit sine diuino consilio, quia in vtraque fortuna opus est auxilio Deorum immortalium, cum nulla humana sapientia satis sit ad eam rectè ferendam. Cum nullo alio dicta est rem habuisse Circe,

quia

quia attonitorum & dementium nullus est usus, cum Vlysses contra mente praeditus ac prudens cum illa assidue versaretur. Atque ut summam dicam, per hanc fabulam significare voluerunt antiqui sapientem virum in utraque fortuna oportere se moderatè gubernare, & ad omnes difficultates inuictum consistere, cum reliqua multitudo tanquam leuissima nauis lucillae fluctibus defetatur, & quocumque ventorum inconstantia impulerit: quare mutati fuerunt in beluas Vlyssis socij, cum ipse inuictus ob sapientiam, quæ verè est Dei munus, persistit. Ego Vlysses rationis participem animæ nostræ partem esse crediderim: Circe esse naturam: Vlyssis socios animi facultates conspirantes cum affectibus corporis, ac rationi non obtemperantes. natura igitur est appetentia rerum illegitimarum. nam recta lex retinaculum & frenum est deprauati ingenij, cum deceat existimare beluas, illas facultates. at ratio quæ nos facit vna Deo similes, inuicta aduersus eas illecebras appetentiae persistit. At nunc dicatur de Medea.

De Medea. CAP. VII.

MEDEA verò filia fuit Ætæ Colchorum Regis & Idyæ sicut testatur Hesiodus in Theogonia in his:

Αἰήτης δ' ὕδρ' φασί, μῦθόν τε ἠ' ἰλίοιο
κῆρυξ α' κλειοῖο Πληστός ποταμὸς ἰδ
γῆρας, εἰδὼν βελήσιν, ἰδ' ὕατι καλλιπέρην.
ἢ δ' ἰν' αἰνέειν ἰδ' αὖτις ἰδ' αὖτις ὡς φιλότατι
γὰρ αὖτ' ὕπιδ' αὖτις ἰδ' αὖτις ἰδ' αὖτις.

Ætæ uxorem duxit de semine clari

Progenitum Solis, natam de semine magni

Oceani Idyiam pulchram: sic fata iubebant.

Inuicta in amore parit Medeam deinde puellam

Præstantem formæ: iunxit Venus alma maritum.

Fuerunt enim Alocus & Ætæ Solis filij & Antiopes, è quibus cum Ætæ imperio paterno minimè contentus in Colchos profectus esset, Corinthi regno paterno Buno Mercurij filio interim permissio, Idyiam Oceani filiam in Cytra Colchorum ciuitate duxit, è qua Medeam & Absyrtum suscepit. Alij tamen putant Absyrtum maiorem natum fuisse Medea, quem ex Caucasio Asterodia Oceani & Tethyos filia Ætæ suscepit, inter quos fuit Epimenides, quem Absyrtum propter